

**Beskæftigelsesministerens besvarelse af spørgsmål nr. 37 af
13. november 2006 fra Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg
(Alm. del).**

Spørgsmål nr. 37:

”Ministeren bedes give en redegørelse for den på alm. del beskrevne sag, herunder for, om den omtalte speciallægeerklæring fra 1972, som hverken Ankestyrelsen eller Arbejdsskadestyrelsen havde kendskab til under behandlingen af sagen, kunne have haft indflydelse på afgørelsen såfremt den havde været kendt før 20-års forældelsesfristens udløb.”

November 2006

Vores sag

404-0008

06-7010-658

Svar:

Til brug for besvarelsen af dette spørgsmål har Arbejdsskadestyrelsen bidraget med følgende oplysninger om Flemming Larsen arbejdsskadesag, som jeg skal henholde mig til:

”Sagsforløb

Flemming Larsens sag vedrører et ulykkestilfælde, der fandt sted i 1972, hvor han som værnepligtig fik højre fod knust under en skydeøvelse. Flemming Larsen blev tilkendt en invaliditetserstatning på 15 %. Afgørelsen blev tiltrådt af Ankestyrelsen.

I 1997 henvendte Flemming Larsen sig til Arbejdsskadestyrelsen for at få sagen genoptaget, fordi tiltagende slidgigt i foden påvirkede hans erhvervs-evne.

Arbejdsskadestyrelsen afviste at genoptage sagen. Ankestyrelsen tiltrådte afvisningen. Begrundelsen var, at krav på yderligere erstatning var forældet efter dansk rets almindelige 20-årige forældelsesregel. Folketingets Ombudsmand fandt ikke grundlag for at kritisere Ankestyrelsens behandling af sagen.

Flemming Larsen har i sin henvendelse til Arbejdsmarkedsudvalget henvist til en speciallægeerklæring fra 1972. Erklæringen er ikke tidligere indgået i sagen.

Speciallægeerklæring fra 1972

Speciallægeerklæringen fra 1972 ville ikke have haft indflydelse på sagens forløb i forhold til den 20-årige forældelsesfrist.

Når Arbejdsskadestyrelsen træffer en afgørelse, bliver der almindeligvis lagt størst vægt på de seneste og dermed mest aktuelle oplysninger om skadens

følger. De undersøgelser, der blev foretaget efter ulykken, pegede på, at Flemming Larsens tilstand var stationær. Blandt andet fremgik det i 1973, at bruddet var solidt ophelet. Det er derfor ikke sandsynligt, at sagsforløbet havde været anderledes, selvom Arbejdsskadestyrelsen havde kendt til erklæringen fra 1972. Det skyldes, at de efterfølgende lægeundersøgelser gav belæg for, at invaliditetens omfang var varig, og at sagen derfor kunne afsluttes ud fra disse, nyere oplysninger”.